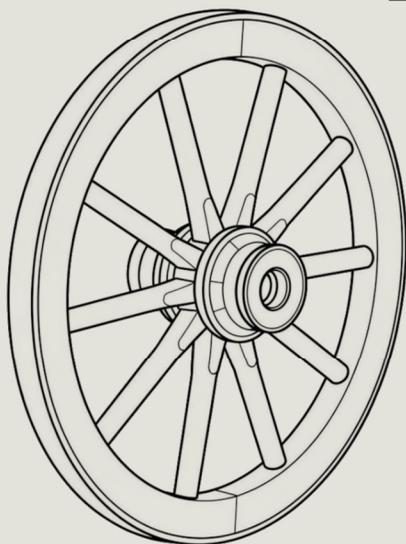
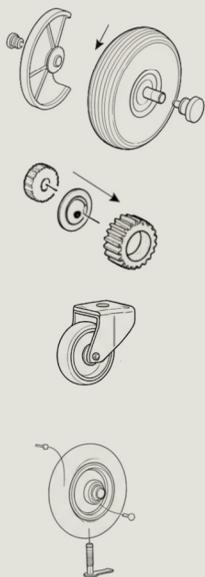

גַּלְגַּל

יצחק גוילי
שרון גרינברג-ליאור
אפי הלפרין
ריבי זהר
אורי לוצקי
ציפור מאיר
אורי נטרמן
מוריה צימרמן
תומר קליין
סיליה קסטין

גיליון 128 מתחיל...

אנחנו ממשיכים בסדרת החפצים שלנו, בה כל גיליון בסדרה מוקדש לחפץ נבחר.

בגיליון זה נעסוק בחפץ בחפץ חוצה תקופות, תרבויות, שימושים ומשמעויות: גלגל.

תוכלו לקרוא כאן סיפורים ושירים מקוריים ומיוחדים על גלגלים מכל הסוגים, ולראות איך הפעם החפץ הוא הגיבור שמוביל את העלילה.

בימים אלה כתב העת מוטיב חוגג עשור של עשייה ויצירה, וגיליון זה פותח את שנתו ה-11 של הירחון. זאת ההזדמנות להגיד תודה רבה לכל היוצרות והיוצרים, והקוראות והקוראים הנאמנים שעזרו לנו להתמיד ולהמשיך להביא קולות רעננים וחשובים של יצירה עברית.

ואם כבר ברכות, אז שתהיה לכולנו שנה של בשורות טובות, שנה פורייה, שנה בריאה ומלאה אור ותקווה.

וכמו תמיד, אנחנו מאחלים ומייחלים לחזרתם בשלום הביתה של כל החטופים והחיילים שלנו.

קריאה מהנה!

אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן ועידית גילאור

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

0128

סדרת החפצים: גלגל

ספטמבר 2025
אלול ה'תשפ"ה

01

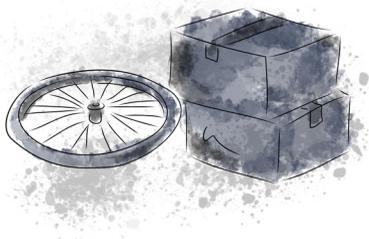
סיליה קסטיין

ילדות

במחסן מתפורר גלגל אופניים קלוד
וילדותי מנחת
בארגוני קרטון דומעים.

הם מסרבים להסגר.

מילים מתגלגלות

ליוכל ולצויר יש גלגל שנוסע מהר, גלגל של אופנוע על מסלול מרוץ, ולכן המילים מתגלגלות להם מהר מהפה.

לרב הילדים, גם ליונתן, יש גלגל רגיל של מכונית על כביש. רק כשיש רמזור, הגלגל שלהם עוצר למנוחה קצרה.

יש ילדים שהגלגל שלהם קטן כמו של עגלה שנוסעת על מדרכה, מתגלגל קצת ולאט ועוצר הרבה, אז הם מדברים קצת ושוותקים הרבה.

ויש ילדים, כמו לביא, שיש להם בפה גלגל כמו של מכונית שמנסה לנסע בחול ונתקעת, והגלגל מתגלגל במקום, מתחפר ולא יוצא, ורק אחרי הרבה זמן מצליח פתאום להתגלגל קדימה.

בשעת יצירה הגננת מרב שאלה:

"מי רוצה לחלק לכלם מדבקות?"

"א...", נתקע הגלגל שבפה של לביא.

"אני רוצה", טס מיד הגלגל של יובל.

מרב חיכה לכלם חיוך אוהב ואמרה: "נהדר, אז היום יובל יחלק מדבקות".

בארוחת הערב ישב לביא בשקט, כשכל בני המשפחה ספרו תוויות.

צור ספר את כל הספורים שרצה לספר מהר מהר.

הדבורים שלו נשמעו ללביא כמו הרעש של הגלגלים שנוסעים בכביש המהיר.

גם לביא נסה להתחיל לדבר, אבל הגלגל נתקע והתחפר כמו תמיד.

"ה...ה...", לביא הרגיש שאין לו סכוי להצליח לספר יחד עם כלם.

אבל אחרי שצויר סיים לדבר, נסה שוב לביא לגלגל את הגלגל.

כשהוא ראה את העיניים המבינות של אמא מסתכלות אליו ומקשיבות, הוא נרגע, והגלגל התגלגל קדימה בקלות.

למחרת כחצר תפס יובל את האופנים הכי שונים ונסע בהם ממש מהר. לביא נגש אליו כדי לבקש שיתן לו סיבוב, אבל הגלגל שבפה של לביא נתקע: "ת...ת...".

יובל המשיך לרפב וצעק לו בחזרה בקצב של מכונית מרוץ: "ת, ת, ת... אתה לא יודע לדבר! בטח אתה גם לא יודע לנסע. לך מקאן! אני אביא את האופנים ליונתן שמחכה לפניך".

לביא נגלב ונקנס לגן. הוא הבטיח לעצמו שלעולם לא יבקש שוב סיבוב מיובל.

"אני בן יודע לנסע! למה רק לי יש גלגל תקוע שפזזה? למה בגלל הגלגל שבפה אני לא יכול לרפב על אופנים?"

למחרת אחר הצהריים ישב לביא על אדן החלון במדרו וקביט לחרשה שמאחורי ביתו. הוא ראה את יובל רוכב על האופנים גאה ובוטח ואת יונתן צופה בו. לביא הרגיש צביטה בלב. "גם אני יכול!", הוא חשב, "איך הייתי רוצה לרדת ולרפב אתו! אבל הוא יצחק עלי".

פתאום ראה לביא שייובל השתטח על הרצפה. יובל קם מיד, הרים את האופנים ובחן אותם. לביא הבחין בפרצוף המפתע ובעינים של יובל, שנהיו עצובות. פנאָה התפנצ'ר לו הגלגל. יונתן בא לראות מה קרה. הם דברו קצת, ויונתן יצא מהחֶרֶשֶׁה, אולי כדי לבקש עזרה.

הגלגלים בראש של לביא טסו מהר קדימה: "אני יודע בקלות לתקן חר בגלגל. בשבוע שעבר אבא הרצה לי איך עושים את זה. אני יכול לעזור לו". אָבֵל אָז חִזְרוּ הַגִּלְגָּלִים שֶׁבְּרֹאשׁ אַחוּרָה: "מה פתאום? למה שאעזור לו אחרי מה שקרה אתמול?"

לביא הרגיש גלגלים חדשים בתוף הלב. הגלגלים שבלב רצו קדימה וגם לביא רץ, הביא את כלי העבודה מהמחסן ונרד במהירות לחרשה. בלי להגיד שום מלה הוא נגש ליובל שחפה בפנים עצובות, התכופף לאופנים ותוף פמה דקות הוא פרק ונפח, הדביק והרכיב מחדש. ובדייק קשהעמיד את האופנים, שמע את יונתן קורא ליובל: בוא, אעזור לך לקחת את האופנים לתקון, לא מצאתי כליים.

יונתן התקרב, שם לב ללביא ואמר בטון מלגלג: "הופה, מי פה בא? בא..בא? לך תדבר עם עצמך! חה חה!"

יובל נעץ ביונתן מבט ואמר לו: "בחיים אל תצחק עליו! אולי הגלגלים בפה שלו אטמים! אכל של הלב שלו מהירים יותר! ראיית באיזו מהירות הוא תקן לי את הגלגל?"

תודה לביא! אתה יכול להביא את האופנים שלך ונרכב ביחד? לביא חיך מאשר: "כן א...אני יכול!"

גלגל הצלה

מֵאֵז וּמֵתְמִיד כְּתִבְתָּ

כְּדֵי שְׁלֹא תִטְבַּע.

הַשִּׁירִים הָיוּ גִלְגַּל הַהֲצֵלָה שְׁלֹךְ,

לְפָעַמִּים מְנַקֵּב וְחֹסֵר תּוֹעֵלֶת

אֲכַל בְּמַלִּים מְצֹאֵת מְחֹסֶה.

אֵתָּה כּוֹתֵב

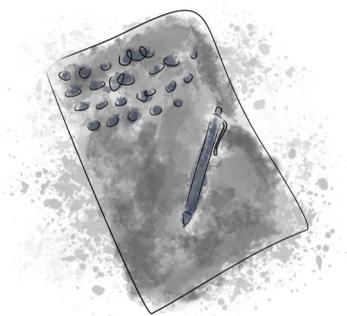
כְּמוֹ לוֹחֵם הַמְּסַתֵּר בְּתַעֲלָה,

לֹא כְּדֵי לְנַצֵּחַ, אֲלֵא כְּדֵי שְׁלֹא יִירוּ בְּךָ.

אוֹלֵי הֵן לֹא בְּאֵמֶת מְגִנּוֹת, הַמַּלִּים,

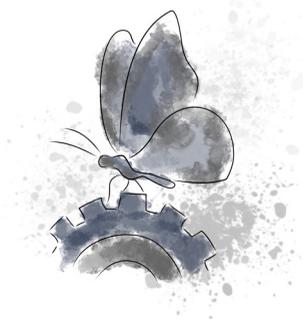
אֲךָ הֵן מְקִיפּוֹת אוֹתְךָ

בְּעֶרְפֶּל שֶׁל רַחֲמִים.

בְּיָאוּשִׁי,
אֲנִי מוֹתֵחַ אֶת פְּרָפְרִי לְבִי
עַד גְּבוּל קְרִיעָה.
מִיִּתְרֵי נְמִתְחִים,
נִקְפָּצִים בְּתוֹכִי,
מְנַגְּנִים זְכָרוֹן
שְׂאִינוֹ שֶׁיְּדָ.
מִחֻשְׁבְּתִי מִתְפַּתֶּלֶת,
זוֹחֶלֶת עַל גְּלַגְלֵי שָׁנִים קְהוֹת
שֶׁנִּשְׁבְּרוּ מִזְמַן
לְחֵיוֹף מְעַקָּם.
מִחֻפֵּשׁ
רַק קֶצֶה שֶׁל סִיבּוּב
שֶׁיִּפְתַּח
בְּתֵהוֹם שֶׁל תְּנוּעָה.

הסיגריה שלי מתעשנת כמעט מעצמה מעל המעקה של המרפסת. אני מחזיקה אותה חזק שלא תעוף לי ברוח. אני לא מצליחה להדק קווצת שיער סוררת מאחורי האוזן, אז אני מלבישה את הקפוצ'ון על הראש. אני בלי גופייה, אבל למרות מזג האוויר הזה, דווקא לא מאוד קר לי. הרוח נכנסת לי מתחת לסוויטשירט ומרעננת לי את המותניים. עור הברווז עושה לי נעים.

אתה יוצא למרפסת ומחבק אותי מאחור, משעין את הסנטר שלך על הכתף שלי. עכשיו גם מעט האוויר שעוד נכנס דרך הכובע של הקפוצ'ון כבר לא זורם עליי יותר. אני לוקחת שאכטה וממשיכה לעקוב במבטי אחרי העלים ההולכים ונערמים עם הנהר השוצף על פתח הניקיון שבכביש.

"אללה יסתור איזה גשם", אתה אומר.

הגשם מתחזק, ואנחנו עדיין על המרפסת. אני מחובקת בתוכך, מרגישה שאתה מנסה לברוח מהעשן שלי, מבלי לשנות תנוחה. אתה שונא שאני מעשנת, ובכל זאת אתה כאן איתי עכשיו. השמיים ממשיכים לדלוף את עצמם על הכביש. למטה, ברחוב, יחיאל מנסה להחליף גלגל בחיפושית הדפוקה שלו, המפגע התחבורתי הזה, שמפונצ'ר כבר שבוע וגם ככה אף פעם לא מסוגל להתניע בגשם. הוא מרים את המכסה הקדמי ומוציא את הגלגל החמישי. עוד כמה דקות הוא יחייג אליך. בטח שאתה יכול לעזור לו עם כבלים, אתה תגיד לו. גם את יחיאל אתה יודע להתניע כשאתה רוצה. אז אתה תמשוך את היד מהבטן שלי, תזיז לי טיפה את הקפוצ'ון, תיתן לי נשיקה בצד של העורף ותגיד שתכף אתה חוזר. שני ילדים מטומטמים אתם, בחיי. מי משחק עם חיפושית בת חמישים בגשם הזה?

אני מעיפה את בדל הסיגריה מהמרפסת לכיוון הכללי של יחיאל, כשאתה מופיע ליד החיפושית המחורבנת, לבוש במעיל שקנינו לך באיסלנד. אני לא מסוגלת להביץ איך הם חיים שם במזג האוויר הזה כל השנה. אני בקושי מצליחה להעביר פה את היום. אתה מנופף לי מלמטה, אני מסמנת לך איזו תנועה קטנה עם חצי כף יד כדי לא להתעלם ממך לגמרי, אבל גם כדי שלא תחשוב שאתה יותר מדי מעניין אותי כרגע. אתה צועק לי שאזורק לך איזו חולצת סמרטוט כי הכל מטונף שם בתוך מכסה המנוע. מפגרת, לרגע חשבתי שהיית סתם חמוד עם הנפנוף שלך.

אז אני עושה כאילו אני לא מבינה מה אתה רוצה ברעש הזה של הגשם, ואתה מאותת לי עם היד תנועה של "לא חשוב". בא לי פתאום ללכת לאונן במיטה, אבל אני יודעת שאגמור הרבה לפני שתסיים עם היחיאל המזדיין הזה, ואז לא תספיק לחזור הביתה ולתפוס אותי באמצע ולקנא. אז מה בעצם הטעם?

אני מדליקה עוד סיגריה. תכף הגשם המשוגע הזה יתחיל להציף פה את המרפסת ונצטרך לגבגב את המים החוצה כמו שאנחנו עושים פעם-פעמיים בכל חורף. יחיאל כבר רץ לתפוס מחסה מהגשם בתחנת האוטובוס, אבל אתה עדיין תקוע בתוך המכסה הקדמי של החיפושית שלו, מנסה להרכיב את הגלגל המפונצ'ר במקום של הרזרבי. אוף, איזה טמבל אתה. אפילו יחיאל כבר בטח שכח לאן הוא רצה לנסוע.

כשיחיאל סופסוף סוגר את עצמו בחיפושית המצ'וקמקת שלו ונעלם מאחורי הפינה, אני נכנסת הביתה וסוגרת את המרפסת. אתה גם נכנס, ואני עושה את עצמי כאילו אכפת לי ושואלת מה עם הגלגל ואם הצלחתם להתניע. "בסוף הצלחנו", אתה אומר, מוריד מעצמך את האיסלנדי, תולה אותו על כיסא ומנגב את השיער עם מגבת המטבח שזרוקה על השולחן. "איכס, יא מגעיל", אני חושבת. אבל אני גם נזכרת כמה אתה יפה כשהשיער שלך רטוב.

"יופי", אני עונה לך באדישות מעושה ומתחילה ללכת לכיוון חדר השינה. תוך כדי הליכה אני מורידה מעצמי את הסוויטשירט ואת המכנסיים, זורקת אותם על הרצפה ומסובבת אליך את הראש.

0128

סדרת החפצים: גלגל

ספטמבר 2025

אלול ה'תשפ"ה

06

ריבי זהר

גלגל חוזר בעולם

ראיתי בור בקצה תלולית,
ראיתי תלולית בתחתית הבור.
נמלה נוהגת בסם,
והגלגל
חוזר בעולם.
המלא מתרוקן
וקריק מתמלא.

STICKS & WHEELS

על דרך העפר הסחופה, המוליכה
למפאת מונגה, מתקבצים ילדים יחפים,
שרביטי קסמים בידיהם השחרות.
רצים ומגלגלים בצקה
צמיג ישן ושחוק של בודה-בודה
ומעיפים אותי הישר אל שני נכדי הקטנים -
כשלת אלקפים וחמש מאות קילומטר -

המשתעממים ככר בודאי
מהאטו צעצוע החדש והמשקלל
שהבאתי להם כמתנת פרדה
מספר שעות לפני נסיעתי.

* בודה-בודה: אופנוע קל המשמש ככלי התחבורה העיקרי באזורים הכפריים של אוגנדה.

רובי, אליאסף ורפי מחפשים גלגל גדול כזה ליצור ממנו משהו סודי. אוטובוס אדום וישן, ספק מקולקל, חונה בצמוד לגג בית הכנסת שרובי אוהב לטפס אליו. הם עולים לגג, פותחים את חלונות האוטובוס ונכנסים פנימה. רפי מתיישב על-יד ההגה, ואליאסף מייד תופס לו באוזן ומעיף אותו ממושב הנהג. אני שקופה. הם לא מבחינים שאני צופה בהם בסקרנות. לו היו לי חברים, הייתי עושה מה שהם עושים. הם קורעים את הריפוד הישן, שוברים את המושבים, זורקים חתיכות מהחלונות ורק אז נזכרים מה הם חיפשו.

הם יורדים מהחלון שהם שברו, ואליאסף מוציא סכין מהשרשרת שלו כדי לנעוץ בגלגל, אבל רפי עוצר אותו. אליאסף מרים אליו את הסכין כמו שהוא מאיים עליי תמיד.

”מה, לא עדיף להוריד ת'גלגל כשהוא שלם?”

”מה הקשר? אי'פשר להוריד ת'גלגל עם כל האוטובוס עליו.”

”אנחנו נוציא ת'גלגל מהמקדימה, יא דפוק.”, רפי מחשב. ”נו, יאללה זוז כבר!”, אליאסף צועק ולא מחכה, דוחף אותו ותוקע חיוך זחוח יחד עם הסכין בגלגל. שריקת אוויר אדירה נשמעת. האוטובוס רועד. רפי מסמיק, אבל הוא מסתובב ומטפס דרך חלון האוטובוס, וצ'יק'צ'ק איזה מכשיר מתכת כבד משלשל את היד שלו מטה וכמעט מפיל אותו מהחלון.

רובי מציע לחורר שני גלגלים אחוריים כדי שיהיה קל להוציא את הקדמיים, ואליאסף מחמיא לו. רפי מסמיק ומייצב את עצמו. ”תראה מה מצאתי!”, הוא מעמיד פני גיבור, ”זה לא הדבר שמרים ת'אוטובוס?”

”יפהה”, אליאסף תופס את המכשיר שנראה כמו עגלה ורפי פורס חיוך ניצחון-התגרות ברובי.

הוא יורד מהאוטובוס והם ניגשים קדימה. אליאסף, שמבין ברכבים כי למשפחה שלהם יש, מעמיד את הברזל הכבד ועושה איתו כמו שעושים כשממלאים אוויר באופניים, אבל הרבה יותר קשה. בסוף האוטובוס מתרומם מספיק גבוה והוא לוקח שוב את הסכין וחותר שם משהו, ועם שריקת אוויר חזקה שלושתם קופצים אחורה ורפי ורובי שורקים בהתפעלות. אם הם ילכו מפה עם גלגל אחד, אקח את השני ל'מחנה' שבניתי עם אסתי ואחפש את הצ'ופצ'יק שהם כל כך התפעלו שאליאסף חתך.

אליאסף מבקש מרפי ורובי לעמוד משני צידי הגלגל. ”ת'דיים ד'חפו ברווח, ותמשכו בכל הכוח, כן?”

הוא זוחל מתחת לאוטובוס ומתחיל לתת מגות לגלגל עד שמשוהו מתחיל להשתחרר. זה כבר יהיה מסובך. טוב, אבל אני לא בת רגילה.

הם כמעט מ'פנים את השטח, אבל אני שקופה רק עד שרוצים לעשות בי דברים, ולרוב דברים כואבים. כך שברגע שהם מסיימים להריע עם הגלגל ביד, עינו של רובי תופסת אותי. הוא קורא לי אליו, זועם.

”למה, מה את מסתכלת ככה? מה אנחנו, הצגה?”, הוא צורח.

לא באמת אכפת לו, הוא סתם מחפש תירוץ להכאיב לי. הוא לוקח אותי אל המדרגות המפחידות של הבנייה, וכשאנחנו עומדים כולנו בראש גרם המדרגות, רפי דוחף אותי לתוך השקע של הגלגל ומשכיב אותי כמו תינוק בעריסה.

רובי קורא: ”היכון... הכן... צא!” ואליאסף שולח אותי מטה.

הראש נדפק קדימה, אחורה, למטה ולמעלה במהירות מסחררת, הבטן מתהפכת ואני שולחת יד לנסות לתפוס גדר או רצפה שיעצרו את הסחרור, אבל רובי צורח: "אל תוציאי ידיים, את תמותי! תהיי חלק מהגלגל."

ואליאסף ורפי צוחקים, "תהיי חלק מהגלגל!"

המדרגות מסתיימות והגלגל נוטה על צידו. אני מרגישה אותו נחבט בקרקע, הלב רץ לו במהירות, הגב דבוק לגלגל, הסחרחורת איומה והעיניים לא נפתחות.

אני שומעת אותם מתקרבים, צוחקים. רובי צחוק איתם, אבל צחוק אחר משלהם, צחוק שבורחים איתו מהמכות של אימא. הוא פוחד שקרה לי משהו ושאימא תגלה שזה הוא. הוא יודע מה יקרה אם אימא תתפוס אותו עושה שטויות. דווקא כדי להפחיד אותו, אני מכריחה את הנשימה להירגע, וכשהם ממש ממש קרובים אני מפסיקה לגמרי, מרפה את הפנים הכי שאפשר.

נותנת להם לחשוב שנעשיתי הגלגל.

"זה הגלגל", תמיד אמרת. לו הוא לא היה מתפוצץ, גם אהבתנו לא הייתה מתגלה. כי היינו ביישנים, ונבוכים.

זה יום השנה הראשון שלנו בלעדיך. יום השנה הסודי להולדתנו. תמיד סיפרנו את הסיפור לעצמנו ועכשיו, למי אספר את הסיפור מלבד לעצמי?

*

על הווספה החיבוק הכרחי כמעט, אבל אני עדיין מופתעת מקלות החיבור בינינו, ללא חציצה. הירכיים שלי עוטפות את שלך. חום רגליך קורן אליי דרך הג'ינס שהבאתי מתאילנד. לרוב אתה לובש את בגדי העבודה הכחולים שדהו מהכביסות במכונה התעשייתית שבמכבסת הקיבוץ, עם הכיס המהוה שתמיד יש בו מברג ועט. אבל עכשיו אתה לובש מכנסיים קצרים לכבוד היציאה לסרט, ושיריך נמתחים תחת עורך.

מחרוזות של אורות צבעוניים משתנות וחולפות מצידי ראשי כשאנחנו ססים בין חנויות מקושטות בשלטי נאון. הלימודים במכינה יתחילו בעוד שבועיים, ואתה כבר ממוקם בדירה ששכר לך הקיבוץ, ליד הטכניון. משונה. כמה פעמים עברתי בשכונה הזו, הסמוכה לשכונה הכרמלית שגדלתי בה, נערה לבדה, ולא היה לי מושג שיום אחד אדھر בה איתך.

אתה נוגע ברגלי וצועק לי משהו, מוריד יד אחת מהכידון ומצביע קדימה, כשהשנייה נשאת עליו באחיזה בוטחת. אני מרימה את מגן הקסדה, ריח עשן המפלט מקיף אותנו כענן יחד עם הטרטור החזק של המנוע הקשיש. ברמזור האדום אתה עוצר ומניח רגליים על הכביש. אני נשאת דבוקה אליך, מתאפקת לא להושיט יד לצווארך השזוף. ריח השמן השרוף של הווספה חזק ומצחין. ברך נוגעת בברך, לחי קסדה על עורך קסדה. בקושי הספקנו להיפגש.

"רוצה לגנוב כמה שעות באמצע השבוע?", הצעת כשהתקשרת אתמול. "מסתדר לי", ענית, מסתירה, גם מעצמי, את הגעגוע המפתיע.

"רוצה לראות את הסרט הצרפתי?", שאלת כשאספת אותי מהתחנה המרכזית. התלבטתי לרגע. "כן!", החלטתי ויצאנו. אם לא סופרים את הסרט שאליו הלכנו כמה ימים אחרי שהכרנו, שבקושי הצלחנו לראות בגלל העמוד שחסם את שדה הראייה והמתח המכרסם בדקות שנמתחו עד שידך העזה לגשש אל יד, זה יהיה הסרט הראשון שנראה ביחד.

האוויר עדיין חם, על אף שכבר לילה. אבק של סוף אוגוסט מצטרף אל תמהיל הריחות, ניחוח זיעתך מתערבב בריח זיעתי. כולם יחד חודרים את בועת הקסדה, מתגנבים לאפי, מבושמים. הדרך חולפת מהר, בצומת הבא נגיע. אתה מרים את יד ימין. כך אתה מאותת כשמערכת האיתות של הווספה הוקנה מכויבה. אבל רגע לפני הפנייה לבית הקולנוע פיצוץ קולני מטלטל את הווספה ואתנו. אני מחבקת אותך חזק, אתה נשאר יציב. אנחנו לא נופלים, יורדים לאט, מנסים להבין מה קרה.

"פנצ'ר רציני בגלגל הקדמי", אתה קובע. "נס שלא התהפכנו! את בסדר?"

אני מהנהנת, ואתה שולח בי עוד מבט מוודא.

"שנשאיר אותה פה, ניכנס לסרט ואקח אותך לתחנה במונית אחר כך?", אתה שואל.

"אין לך רזרבי?", אני מתפלאת.

"יש, ברור שיש", אתה אומר. "אבל מה אז?"

"מה אז?", אני שואלת.

"לא נספיק לסרט".

"לא נורא".

"לא?", אתה מתפלא. "אז מה נעשה? שניקח מונית לתחנה עכשיו?"

"זה מה שאתה רוצה?"

פניך מגלים את מחשבותיך, את המשפט שמתהווה בחלל פיך. אני מבינה כל מילה וליכי קופץ. אבל אתה אומר רק: "לא".

"אז אולי ניסע אליך?", אני מעיזה.

"אליי?"

"אני לא עובדת מחר. אני יכולה להישאר".

אתה מחייך, מרים את המושב ומגלה את הגלגל הרזרבי ואת ערכת כלי העבודה. "איך לעזור?", אני שואלת כשאני מתבוננת בידיך הזריזות שכבר פתחו את הברגים המקבעים את הגלגל הקרוע.

*

"בגלל הגלגל, ובגלל איך שהגבת, והודות לחיבוק שלך שבזכותו לא התהפכנו", תמיד אמרת. ואני אמרתי: "בגלל היציבות והשקט, והידיים שלך, שיודעות לתקן הכול".

אבל שנינו ידענו: אהבה. בזכות הגלגל ההוא היא התפרצה, מסובבת את הגלגל הענק של חיינו. אבל היא הייתה שם מהרגע הראשון.

כשהשכנה ממול פתחה גמ"ח אוגרים, התחלתי לבלות בביתה שעות. אני לא בטוחה שהיא כל כך שמחה על כך, השכנה, אבל ככל הנראה לא היה לה נעים להגיד: "ילדה, לכי הביתה". בדיוק כמו שלא היה לה נעים להפריד בין זוג האוגרים שהביאה לפני כחודשיים כדי לשמח את ילדיה, אך אלה הלכו והתרבו, התרבו והלכו. מדי שבועיים התחדשה בשמונה אוגרים חדשים, מתוכם נעלמו כל פעם שניים-שלושה. הילדים של השכנה אמרו, שלפעמים האוגרים הבוגרים אוכלים את החינוקות שלהם, ואני בכיתי ואמרתי שלא יכול להיות דבר מרושע כל כך בטבע, ואיזה מן הורה אוכל את הילד שלו, אבל הם רק צחקו ואמרו לי שאני תמימה. ובזמן שצחקו, הייתי נועלת את מבטי על האוגרים הקטנטנים שרצו על הגלגל הקטן שלהם במרץ כזה שלא הכרתי. אבא שלי ישן הרבה באותה תקופה, וכאשר לא ישן, שכב על הספה וביקש שאבא לי מים או שלט לטלוויזיה או שאכבה את האור. הצפיה באוגרים הרצים ורצים ללא הרף הרגישה פתאום כמו יקום מקביל שפועם בקצב שלא ידעתי שיוכל להיות קיים. בשיעור הנדסה למדנו שקווים מקבילים לעולם לא ייפגשו, ובכל זאת קיוויתי שיוכל לקרות איזה נס. אם אוגרים יכולים להיוולד ולהיעלם בין רגע כמו לא היו מעולם, אולי גם קווים מקבילים יוכלו להיפגש, אם מספיק ירצו. בהחלטה של רגע לקחתי איתי את האוגר הכי נמרץ שמצאתי בגמ"ח. השכנה אפילו לא שאלה אם אבא שלי מסכים, רק נתנה לי כלוב קטן ונסורת. אבא שלי אפילו לא שם לב שיש לנו אוגר פתאום, רק שאל למה יש ריח מוזר בבית. אחרי שבוע החזרתי אותו, כי חשבתי שיהיה לו טוב יותר בבית של השכנה, שם יש אור וקולות צוחקים, וחזרתי גם אני לשבת אצלה, לצפות בגלגל המסתובב ולנסות לספור שוב ושוב את מניין האוגרים הנולדים והנעלמים. ואז, יום אחד, בעודי צופה וסופרת, סופרת וצופה - זה קרה. אוגר קטן ולבן עם כתם שחור על החזה, רץ על הגלגל דקות ארוכות, הוא עלה למעלה ואז למטה ואז למעלה ושוב למטה ואז העלה מהירות והסתובב מהר יותר ויותר עד שכבר נראה לי כמו חלק בלתי נפרד מהגלגל, ואז, ברגע אחד - נעלם. ככה פשוט, לא היה עוד אוגר בתוך הגלגל שהמשיך להסתובב רגעים ארוכים, ואז האט והאט, עד שעצר. שפשפתי את העיניים ותהיתי אם ייתכן שהראייה שלי כבר השתבשה מרוב שעות של בהייה, אבל לא. האוגר כמו התאדה מהכלוב. רצתי מייד וסיפרתי לילדים של השכנה על הנס הגלוי שקרה מול עיניי, אבל הם לא התרשמו במיוחד. נכנסתי הביתה וסיפרתי גם לאבא שלי, אבל הוא בטח לא התרשם במיוחד. התבוננתי בו דקות ארוכות מנסה לחזור לישון, הוא שכב שם ללא תנועה, רק החזה שלו עלה וירד, ירד ועלה בקצב אחיד. ותהיתי האם יש סיכוי שאבא שלי ישכב וישכב, עד שיום אחד פשוט יתמוזג עם הספה וייבלע לו כך פתאום בתוך החריצים, כמו לא היה מעולם.

הביטו בהם! החזירו אותם הביתה!

StandWithUs

48 HOSTAGES STILL HELD IN HAMAS CAPTIVITY

ALON OHEL

EITAN HORN

ARIEL CUNIO

AVINATAN OR

ELKANA BOHBOT

EYVATAR DAVID

ZIV BERMAN

GALI BERMAN

BIPIN JOSHI

DAVID CUNIO

EITAN MOR

MAXIM HERKIN

OMIRI MIRAN

BAR KUPERSHTEIN

GUY GILBOA-DALAL

TAMIR NIMRODI

SECEV KALFON

ROM BRASLAVSKI

YOSEF-HAIM OHANA

MATAN ANGREST

MATAN ZANGAUKER

NIMROD COHEN

ELIYAHU MARGALIT

EITAN LEVI

SAHAR BARUCH

JOSHUA LUITO MOLLEL

TAL HAIMI

ARIE ZALMANOWICZ

RAN CVILI

DROR OR

MENY GODARD

TAMIR ADAR

RONEN ENGEL

INBAR HAYMAN

GUY ILUZ

ASAF HAMAMI

LIOR RUDAEFF

YOSSI SHARABI

OMER NEUTRA

ITAY CHEN

DANIEL PERETZ

DANIEL OZ

URIEL BARUCH

SONTIA OK'KRASARI

SONTISEK RINTALK

AMIRAM COOPER

MUHAMMAD AL-ATARASH *HADAR GOLDIN

26 hostages confirmed kidnapped and murdered on and since October 7, 2023 and still held in Hamas captivity. *1 additional hostage murdered, held before October 7.

מייסד: אלירן דיין
עורכים: אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ייניק, רוזי גולן, עידית גילאור
ניקוד והגהה: עידית גילאור
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

info@motiv-magazine.co.il

motiv-magazine.co.il

bit.ly/motiv-whatsapp

facebook.com/motiv.magazine

מוטיב (כתב עת)/he.wikipedia.org/wiki/

bit.ly/motiv-youtube

instagram.com/motiv.magazine

